

(ת"ז) 9/9/03

התובע:

יורם שדה

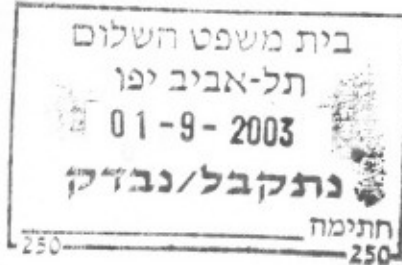
ע"י ב"כ עוה"ד בר-און ואח'
רח' היצירה 3, ר"ג 52521
טל' 6134436 פקס 6134463

נגד

הנתבעים:

1. שמעון לב
2. מיכל יקל
3. יצחק כהן

ע"י ב"כ עוה"ד יצחק בוכבינדר
רח' מודיליאני 14, ת"א 64687
טל' 6910049 פקס 6953964

סכום התביעה שכנגד: 566,000 ₪

כתב הגנה וכתב תביעה שכנגד

1. מוכחש כל האמור בסעיף 1 לכתב התביעה:

- א. התובע מתגורר בבית הנמצא ברח' זיכרון קדושים 3, ת"א גוש 7115 חלקה 10.
- ב. התובע מחזיק גם בחלקה 38 הצמודה לחלקה 10 מצד מערב (להלן: "חלקה 38") ובחלק מהחלקות הסמוכות לה (2, 39 ו-40). חלקות אלו מהוות חלק ממצוק הכורכר הגולש ממפלס רחוב זיכרון קדושים אל שפת הים. העתק חלק מתשריט האזור בו מסומן השטח המוחזק באדם מצורף לכתב ההגנה כנספח א ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.
- ג. חלקה 38 נמצאת בבעלות רשות הפיתוח ולתובע אין כל זכות קניינית רשומה בחלקה 38. העתק רישום מלשכת רישום המקרקעין מצורף לכתב ההגנה כנספח ב ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.
- ד. חלקה 38 מוגדרת על פי סעיף 10 בתב"ע 689, התב"ע התקפה באזור לעניין היעוד, כ - "אזור חוף הים" - שטח ציבורי פתוח. בסעיף 10 נקבע כי " ... באזור זה יבוטלו הדרכים והחלוקה הקיימים. המבנים הקיימים יהרסו ותורשה הקמת מבנים ומתקנים המיועדים רק לשירותי רחצה בים" (להלן: "תב"ע 689"). העתק תב"ע 689 מצורף לכתב ההגנה כנספח ג ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.
- ה. למרות האמור בתב"ע 689 מחזיק ומשתמש התובע בחלקה 38, ובחלק מהחלקות הסמוכות לה (2, 39 ו-40) המהוות גם הן "אזור חוף הים", ואינו מאפשר גישה חופשית לציבור הרחב לשטח המוחזק על ידו, אלא בתיאום מוקדם אתו, בטענה שמדובר בגן זיכרון ובאתר הנצחה לאומי למורשתו של אביו האלוף יצחק שדה ז"ל אשר, לטענת התובע, טיפח גן במקום בשנים 1949-1951 בטרם נפטר.

ו. חלקה 38 מעולם לא הוכרזה ע"י הרשות השלטונית המוסמכת לעשות כן כגן לאומי, לא הוכרזה כאתר לאומי ולא הוכרזה כאתר הנצחה והיא איננה נמצאת ברשימת האתרים המוכרזים שפורסמה על פי חוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח 1998.

ז. מעצם טיבה וייעודה, מוגדרת חלקה 38 כמקרקעי ייעוד.

ח. התובע אינו מחזיק ברציפות בחלקה 38 מאז פטירתו של האלוף יצחק שדה ז"ל ועד היום והשטח היה פתוח לשימוש הציבור הרחב זמן רב בטרם החל התובע להשתמש בשטח באופן בלעדי.

ט. בשנת 1995 שלח מינהל מקרקעי ישראל מפקח לחלקה 38 אשר בדק את השימוש שנעשה בפועל במקום ע"י התובע וקבע כי החלקה משמשת כגן וכחלק אינטגרלי מחצר ביתו של התובע.

לאור קביעת המפקח, ערך השמאי הממשלתי בתאריך 2.5.95 שומה לשטח בהתאם לשימוש בפועל - חצר ו- "שטח לגינון".

י. התובע הגיש תביעה לבית המשפט המחוזי בתל אביב כנגד מינהל מקרקעי ישראל - רשות הפיתוח, בה הוא דורש מהמינהל להחכיר לו את חלקה 38 בהתאם למזכר משנת 1994 (להלן: "ת.א. 2975/00"). בכתב ההגנה המתוקן מטעם מינהל מקרקעי ישראל נטען כי על חלקה 38 חלה התכנית המפורטת 689, אשר מייעדת את החלקה לאזור חוף הים, ולכן קיימת מניעה שבדין להחכיר את החלקה לתובע ו/או לעשות בה כל עסקה אחרת.

2. הנתבעים מודים כי הם בעלי הבתים ברחוב זיכרון קדושים, ת"א-יפו:

א. הנתבע 1 הוא הבעלים של הבית ברח' זיכרון קדושים 6(ב), ת"א, גוש 7115 חלקה 12.

הנתבע 1 מתגורר ברח' זיכרון קדושים מאז שנת 1993 ובביתו הנוכחי הוא מתגורר עם משפחתו מאז שנת 2000. הנתבע 1 נשוי לנתבעת 2 ולהם 3 ילדים קטנים.

ב. הנתבע 3 הוא הבעלים של הבית ברח' זיכרון קדושים 5, ת"א, גוש 7115 חלקה 9.

הנתבע 3 רכש את ביתו בשנת 1998. בתקופה האחרונה הושכר הבית לדיירים בשכירות חופשית. הנתבע 3 תכנן לשפץ ולהרחיב את ביתו כך שיתאים לצרכיו ולעבור לגור במקום עם אשתו וילדיו הקטנים בתום ביצוע העבודות.

3. מוכחש כל האמור בסעיף 3 לכתב התביעה:

א. הנתבעים רכשו את בתיהם ברח' זיכרון קדושים, בין היתר, מתוך כוונה להתגורר ליד הים ולהשתמש באופן חופשי ורגיל בשטח הציבורי הפתוח הסמוך לביתם והמוגדר על פי תב"ע 689 כ- "אזור חוף הים".

ב. לנתבעים התברר כי חלק ניכר מצוק הכורכר המשתפל ממפלס רח' זיכרון קדושים אל שפת הים, שטח המסומן באדום בתשריט המצורף כנספח א' לכתב הגנה זה כחלקה 38 וחלק מחלקות 2, 39 ו-40, מוחזק ע"י התובע ובני משפחתו באופן המונע שימוש רגיל וטבעי של הנתבעים בו.

ג. לנתבעים התברר כי התובע טוען שחלקה 38 מהווה אתר הנצחה לאומי לזכרו של אביו, האלוף יצחק שדה ז"ל, וכי התובע ומשפחתו מונעים גישה חופשית לשטח הציבורי התפוס על ידם אלא בתיאום מראש אתם, ברשותם ובפיקוחם בלבד.

ד. בנוסף, התברר לנתבעים כי חלקה 38, וחלק מהחלקות 2, 39 ו-40, חסומות למעבר חופשי בין באמצעות צמחייה עבותה המטופחת ע"י משפחת שדה במיוחד למטרה זו בגבולות השטח ובין באמצעות גדרות תיל המשוקמות מעת לעת ע"י התובע ובני משפחתו בגבולות השטח.

ה. כל כניסה לחלקה 38 וליתר השטח הציבורי המוחזק ע"י משפחת שדה נעשית דרך שער הכניסה לחלקה 10, ביתה של משפחת שדה, ודרך מעבר פרטי בין חלקה 10 לחלקה 38 - הכול בפיקוחה ובשליטתה של משפחת שדה.

ו. יתרה מכך, לנתבעים התברר כי התובע ובני משפחתו מגדלים ומטפחים צמחייה עבותה וגדולת ממדים הצומחת על שטחים המיועדים לשמש כמדרכה, הן בחלק הצפוני של הכיכר בקצה רח' זיכרון קדושים והן בחלק הדרומי של הכיכר בקצה רחוב יוטבת, המקביל לרח' זכרון קדושים מצד צפון, באופן ההורס את המדרכה, מבטל אותה ומחייב את הולכי הרגל, והנתבעים ביניהם, לרדת במקום אל הכביש.

ז. לנתבעים התברר כי משפחת שדה מטפחת את הצמחייה על המדרכה, הן ברח' זכרון קדושים והן ברח' יוטבת, בנימוק שמדובר בחלק אינטגרלי של אתר הנצחה הלאומי להנצחת זיכרון של האלוף יצחק שדה ז"ל, למרות שבפועל מדובר בשטח המיועד על פי תב"ע 689 לשמש כמדרכה וכדרך ציבורית.

ח. לאחר שהתברר לנתבעים כי חלק ניכר מהאזור הסמוך לביתם אשר מיועד לשמש את הציבור הרחב מוחזק ע"י משפחת שדה, מבלי שניתן להשתמש במקום באופן טבעי ורגיל ועל פי ייעודו בתב"ע הרלוונטית, הם החלו לפנות אל הרשויות המוסמכות על מנת שאלו יבדקו את הנושא ויפעלו להחזרת האזור המוגדר כ- "אזור חוף הים" לידי הציבור הרחב ולשימושו באופן הרגיל והטבעי, ולהחזרת הדרך הציבורית לשימוש הציבור.

ט. הנתבעים טוענים כי כל המכתבים שנשלחו לרשויות המוסמכות ולגורמי הממשל הרלוונטיים, לרבות קטעי הפרסומים בנינם הוגש כתב תביעה זה, נשלחו על ידם במסגרת ניסיונותיהם להבהיר לרשויות המוסמכות את המצב העובדתי לאשורו ואת המצב המשפטי והתכנוני הנכון של חלקה 38 ויתר חלקי החלקות המוחזקים ע"י התובע.

בנוסף, כל המכתבים והפרסומים המיוחסים להם נעשו במסגרת בקשתם מהרשויות המוסמכות לבדוק את הנושא ולפעול על מנת ששטחי ציבור יוחזרו לשימושו הטבעי והרגיל של הציבור הרחב.

י. למקרא כתבה שפורסמה בעיתון "גלובס" ביום 30.11.00 התברר לנתבעים כי ביום 29.11.00 הגיש התובע לבית המשפט המחוזי בתל אביב את ת.א. 2975/00 בו הוא מבקש מבית המשפט לחייב את מינהל מקרקעי ישראל להחזיר לו את חלקה 38 על פי מזכר המינהל מיום 29.12.94.

העתק הכתבה מצורף לכתב הגנה זה **כנספח ד'** ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

יא. לתדהמת הנתבעים התברר להם כי המינהל, בכתב ההגנה המקורי, לא ציין את העובדה שחלקה 38 מוגדרת כ- "אזור חוף הים" - מקרקעי ייעוד - אשר על פי הדין לא ניתן לעשות בהם כל עסקה.

יב. יתרה מכך, התברר לנתבעים כי ב"כ המנהל דאז, עוה"ד הדס עובדיה מפרקליטות ת"א (אזרחי), איננה מודעת לעובדה שגם על פי חוות דעת היועץ המשפטי למשרד הפנים, עוה"ד יהודה זמרת, חלה על חלקה 38 תביעה 689 המייעדת את השטח לתכלית של "אזור חוף הים" ולכן קיימת מניעה שבדין לממש את מזכר המינהל מיום 29.12.94

יג. עקב טעות וחוסר ידיעה בנוגע למצב הדברים הנכון ביחס לחלקה 38 מבחינה תכנונית ומשפטית, הודיעה ב"כ המינהל לבית המשפט ביום 4.12.01 כי בכוונתה לנהל עם התובע משא ומתן להחזרת חלקה 38 לידי התובע.

יד. הנתבעים, אשר נוכחו לדעת כי על פי כל המידע שהיה לפנייהם באותה העת היתה קיימת מניעה שבדין לעשות כל עסקה בחלקה 38, הפנו את תשומת ליבה של ב"כ המינהל לעובדות הנכונות ואכן, ביום 13.5.02, הוגש ע"י המינהל כתב הגנה מתוקן לפיו חוזר בו המינהל מהסכמתו לנהל משא ומתן להחזרת החלקה לתובע וטוען כי קיימת מניעה שבדין להחזיר לתובע את חלקה 38 ולעשות כל עסקה אחרת בחלקה זו.

טו. יתרה מכך, בכתב ההגנה המתוקן נטען כי התובע הסתיר מב"כ המינהל את ידיעתו על חוות דעת היועץ המשפטי למשרד הפנים וניהל משא ומתן בחוסר תום לב להחזרת החלקה מבלי ליידע את ב"כ המינהל כי ידוע לו שקיימת מניעה שבדין לעשות כן.

טז. לאור האמור לעיל, טוענים הנתבעים כי ידיעת העובדות לאשורן והתבהרות המצב המשפטי הנכון של חלקה 38 הם אלו אשר עצרו את תהליך החזרת חלקה 38 לידי התובע וכי לאחר שהתברר לב"כ המינהל כי קיימת מניעה שבדין להחזיר את החלקה לתובע מסרב המינהל לעשות כן ללא כל תלות בפניות הנתבעים.

יז. הנתבעים מבקשים מבית המשפט לפרש להלן כל קטע מהפרסומים המיוחסים להם בכתב התביעה לאור שאר חלקיו ובמסגרת הכללית של ניסיונות הנתבעים להבהיר לרשויות המוסמכות כי הן טועות בהבנת מצב הדברים ומייחסים מצב משפטי ותכנוני מוטעה לחלקה 38.

4. מוכחש כל האמור בסעיף 4 לכתב התביעה:

א. הנתבעים 2 ו-3 טוענים כי יש להפחית מסכום התביעה הנטען כנגדם כל סכום שנתבע ו/ או ייפסק, במידה וייפסק, בגין הפרסום נשוא סעיף 4 לכתב התביעה.

ב. הנתבע 1 מכחיש את כל האמור בסעיף 4 לכתב התביעה וטוען כמפורט להלן:

לא מתקיים מרכיב "לשון הרע"

1. לא מתקיים מרכיב "לשון הרע" בקטע המצוטט ע"י התובע (להלן: "הפרסום").

2. יש לקרוא את המכתב כולו, לרבות הקטעים עליהם התביעה איננה מסתמכת, על מנת לפרש את קטע הפרסום המיוחס לאור שאר חלקיו ולהגיע למסקנה כי אין בפרסום כל "לשון הרע".

3. הפרסום בכללותו מהווה הערות, שאלות ובקשה למתן הבהרה אשר נשלחה אל רשות ציבורית מוסמכת - הבעלים הרשומים של חלקה 38 - לאור האמור בכתבה שפורסמה בעיתון גלובס ביום 30.11.00 (נספח ד').

4. אין בהערות, בשאלות ובבקשה למתן הבהרה שהוצגו לרשות המוסמכת, לרבות בקטע הפרסום המצוטט בכתב התביעה, כל מרכיב "לשון הרע".

5. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי מתקיים בפרסום הנטען מרכיב "לשון הרע", יטען הנתבע 1 כי הפרסום המיוחס לו היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי:

אמת בפרסום

- א. חלקה 38 היא שטח ציבורי המיועד על פי תב"ע 689 לתכלית של "אזור חוף הים".
- ב. כל שטח הכיכר בקצה רחוב זיכרון קדושים ובקצה רחוב יוטבת, לרבות השטח עליו מטפחת משפחת שדה צמחייה עבותה, מיועד על פי תב"ע 689 לשמש כדרך ציבורית.
- ג. בהשוואה בין תוכן הפרסום לבין המציאות העובדתית בשטח, ניתן לראות כי הפרסום אמת וכי התובע ובני משפחתו מחזיקים ומשתמשים בחלקה 38, כמו גם בחלק מהחלקות 2, 39 ו-40, ומונעים מהציבור הרחב, לרבות הנתבע, את השימוש בשטחים אלו בהתאם ליעודם על פי תב"ע 689.
- ד. התובע מטפח צמחייה עבותה בגבולות השטח המוחזק על ידו, מונע מעבר חופשי של הציבור הרחב באזור המוגדר כ- "אזור חוף הים" ומשקם מעת לעת גדרות תיל בגבולות השטח.
- ה. חלקה 38 מעולם לא הוכרזה ע"י הרשות השלטונית המוסמכת לעשות כן כגן לאומי, לא הוכרזה כאתר לאומי ולא הוכרזה כאתר הנצחה והיא איננה נמצאת ברשימת האתרים המוכרזים שפורסמה על פי חוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח 1998.
- ו. בהשוואה בין תוכן הפרסום לבין המציאות האובייקטיבית בחלקה 38, בחלק הצפוני של הכיכר בקצה רחוב זיכרון קדושים ובחלק הדרומי של הכיכר בקצה רחוב יוטבת, ניתן לראות כי דברי הנתבע 1 בנושא זה הינם אמת וכי התובע ובני משפחתו מחזיקים, משתמשים ושולטים באופן בלעדי ושלא כדין בשטח ציבורי.
- ז. לחילופין, טוען הנתבע 1 כי הפרסום מנוסח באופן של הבעת דעה על עניינים עובדתיים הניתנים לאימות.

עניין ציבורי בפרסום

- ח. הנתבע 1 טוען כי יש עניין ציבורי בפרסום וכי קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו.
- ט. על פי מכתבו של מר דניאל לס מנהל מח' בנין ערים בעיריית ת"א מיום 19.6.00 השטח הסמוך וממערב לכיכר בקצה רחוב זיכרון קדושים מיועד על פי תכנית 689 לשטח "אזור חוף הים" ומיועד לצרכי ציבור.
- על פי מכתבו של מר דניאל לס מיום 15.4.01 החלקה המערבית לביתם של זיוה ויורם שדה מיועדת לאזור חוף הים ולא ידוע אם שטח זה מיועד לגן פתוח.
- העתק מכתבו של מר דניאל לס מיום 19.6.00 מצורף לכתב הגנה זה **כנספח ה'** ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.
- העתק מכתבו של מר דניאל לס מיום 15.4.01 מצורף לכתב הגנה זה **כנספח ו'** ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

י. הנתבע 1 סבור כי יש עניין ציבורי רב בפרסום העובדה שאדם פרטי מנכס לעצמו נכסי ציבור, מחזיק ושולט באופן בלעדי בשטחים ציבוריים המוגדרים כאזור חוף היס וכדרך ציבורית ומונע מהציבור הרחב את השימוש בשטחים אלו באופן חופשי.

יא. הנתבע 1 טוען כי הפרסום נעשה במסגרת פעילותו הציבורית למניעת ניכוס אמצעי ציבור לידיים פרטיות ולהחזרת נכסי הציבור לשימושו של הציבור הרחב וכי קיימת תועלת ציבורית רבה בפעילות בכלל ובפרסום בפרט.

יב. באיזון שבין האינטרס של התובע במניעת הפרסום לבין האינטרס שבחופש הביטוי, לרבות האינטרס של זכות הציבור לדעת, גובר האינטרס של זכות הציבור לדעת כי חלק מנכסיו נוכסו ע"י אדם פרטי באופן המונע מהציבור הרחב את השימוש בנכסים אלו לפי ייעודם.

יג. הנתבע 1 טוען כי הפרסום בכללותו, לרבות הפרסום המיוחס לו בכתב התביעה, מוצדק מהטעם שיש לציבור תועלת בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו.

פרסום בתום לב

ג לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי אין בפרסום אמת ו/ או אין בפרסום עניין ציבורי יטען הנתבע 1 כי עשה את הפרסום בתום לב, באחת או יותר מהנסיבות המפורטות להלן, וכי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות:

1. א חלה על הנתבע 1 החובה החוקית, המוסרית או החברתית להעביר את המידע למר ירון ביבי, מנהל מחוז ת"א של מינהל מקרקעי ישראל, בעקבות קיומו של אינטרס אצל מר ירון ביבי לקבל את המידע כמי שממלא תפקיד בכיר בישות המשפטית הרשומה כבעלים של חלקה 38 וכמי שממונה על ניהול אדמות המדינה שבתחום שיפוטו.

ב רובם של האנשים בעלי השכל הישר, שהיו נמצאים במצבו של הנתבע 1, היו חושבים כי זאת מחובתם להעביר את המידע בנסיבות העניין.

ג האינטרס החברתי בכך שאזרח ימסור לרשות המוסמכת מידע מהסוג שבגיניו הוגשה התביעה, אשר עיקרו תפיסת חזקה ושימוש שלא כדין בשטח ציבורי פתוח על ידי אדם פרטי, הינו חשוב ביותר עד כדי כך שהיה זה מוצדק לפרסם את המידע, גם אם יש בו לשון הרע.

ד. הפרסום היה נחוץ לשם אזהרה מפני פגיעה ברכוש המדינה ובאדמות המדינה המיועדות לשמש את הציבור הרחב לצרכי ציבור בלבד.

ה. תוכן הפרסום אינו חורג מהנדרש לשם ביצוע החובה לפרסם וקיים קשר הגיוני בין החובה לפרסם לבין הפרסום נשוא כתב התביעה.

ו. הפרסום נעשה בתום לב ולאחר שהנתבע 1 נקט באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות וכי התובע אכן מחזיק בחלקה 38 המיועדת לשמש לצרכי הציבור כ- "אזור חוף היס" ומטפח צמחייה עבותה על שטח המיועד לשמש כמדרכה וכדרך ציבורית.

2. א הפרסום נעשה בתום לב לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע 1 ושל מר ירון ביבי, אליו הופנה הפרסום, אשר מעוניין עניין אישי כשר גם במי שלצורך ההגנה על האינטרסים שלהם נעשה הפרסום - הציבור הרחב.
- ב יש לנתבע 1 ולמר ירון ביבי אינטרס אישי כשר לשמור על נכסי הציבור מפני פגיעה בהם ומפני ניכוס אמצעי הציבור לידיים פרטיות.
- ג הפרסום לא חרג מהדרוש על מנת להגן על העניין האישי הכשר שהיה לנתבע 1 ולמר ירון ביבי והיה רלוונטי להגנת העניין האישי הכשר.
- ד. הפרסום הופנה לאדם הראוי מבחינת הצורך בהגנת האינטרס שלו או מבחינת הצורך בהגנה על האינטרסים של אלו בהם מעוניין מר ירון ביבי עניין אישי כשר - הציבור הרחב.
- ה. הפרסום נעשה בתום לב ולאחר שהנתבע 1 נקט באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות וכי התובע אכן מחזיק בשטחים ציבוריים המיועדים לשמש לצרכי הציבור כ- "אזור חוף הים" וכדרך ציבורית. בנוסף, הפרסום לא חרג מגדר הסביר בנסיבות העניין.
3. א הפרסום הוא הבעת דעה גרידא בתום לב על התנהגות התובע בקשר לעניין ציבורי או על מעשיו של התובע בקשר לעניין זה.
- ב האדם הסביר יבין את האמור בפרסום כהבעת דעה של הנתבע 1 לגבי המצב העובדתי וכך גם יהיה הרושם הכללי שיוצר מרקם הפרסום כולו בעיני הקורא הסביר, לרבות חלקי הפרסום אשר לגביהם לא נטען דבר בכתב התביעה.
- ג מעיון בנוסח המכתב כולו ניתן ללמוד כי מדובר בהבעת דעה בלבד של הנתבע 1, כביקורת וכהצבת סימני שאלה לגבי אפשרות מסוימת שקיים דופי בהתנהגות התובע בקשר לעניין ציבורי ולגבי מעשיו של התובע הקשורים לעניין זה.
- ד. הבעת הדעה בתום לב הובאה במכתב ובפרסום בשילוב עם הנחת התשתית העובדתית העיקרית עליה הסתמך הנתבע 1 בהבעת דעתו.
- ה. התשתית העובדתית העיקרית עליה הסתמך הנתבע 1 בהבעת דעתו היתה נכונה לאור האמור לעיל בכתב הגנה זה לגבי תפישת החזקה של התובע בחלקה 38 המיועדת לצרכי ציבור כ- "אזור חוף הים" ובשטח המיועד לשמש כמדרכה.
- ו. הבעת הדעה לא חרגה מגדר הסביר בנסיבות העניין והיה יחס גומלין מספיק בין הבעת הדעה לבין העובדות עליה היא הסתמכה.
- ז. הפרסום לא חרג מגדר הסביר בנסיבות העניין ונעשה בתום לב ולאחר שהנתבע 1 נקט באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות.
4. א הפרסום היה בהגשת תלונה בתום לב על התובע לרשות המוסמכת לחקור בעניין המשמש נושא לתלונה.

ב. קיים אינטרס ציבורי חשוב ביותר בכך שמינהל מקרקעי ישראל יקבל מידע בנושאים עליהם הוא מופקד, לרבות בעניין תפיסת חזקה ייחודית בקרקעות המדינה ע"י אדם פרטי.

ג. באיזון שבין האינטרס הציבורי שבקבלת מידע מהציבור על עבירות ומעשים פסולים לבין האינטרס שבשמירה על שמו הטוב של אדם גובר האינטרס הציבורי למנוע תפיסת חזקה ייחודית בקרקעות המדינה ע"י אדם פרטי ובשימוש בקרקעות אלו בניגוד לייעודן על פי התבי"ע הרלוונטית.

ד. הנתבע 1 האמין באמיתות העובדות המפורטות בפרסום.

הקלות

ד. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש בפרסום לשון הרע וכי לא חלה על הנתבע 1 הגנת אמת בפרסום ולא חלה הגנת פרסום בתום לב, טוען הנתבע כי יש להקל בפסיקת הפיצויים, בין היתר, מהטעמים הבאים:

1. לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר במכתבו של מר דניאל לס מיום 19.6.00 לפיו חלקה 38 מיועדת לפי תבי"ע 689 לצרכי ציבור כ- "אזור חוף הים" והנתבע 1 נקב את המקור עליו הסתמך.

2. לאור האמור במכתבו של מר דניאל לס, לאור דברים שסיפרו לו שכניו המתגוררים במקום שנים רבות קודם לכן ולאור התבוננות הנתבע 1 בעובדות שבשטח, היה הנתבע 1 משוכנע באמיתותה של לשון הרע.

5. מוכחש כל האמור בסעיף 5 לכתב התביעה:

א. הנתבעים 2 ו-3 טוענים כי יש להפחית מסכום התביעה הנטען כנגדם כל סכום שנתבע ו/ או ייפסק, במידה וייפסק, בגין הפרסום נשוא סעיף 5 לכתב התביעה.

ב. הנתבע 1 מכחיש את כל האמור בסעיף 5 לכתב התביעה וטוען כמפורט להלן:

לא מתקיים מרכיב "לשון הרע"

1. לא מתקיים מרכיב "לשון הרע" בקטעים המצוטטים ע"י התובע (להלן: "**הפרסום**").

2. יש לקרוא את המכתב כולו, לרבות הקטעים עליהם התביעה איננה מסתמכת, על מנת לפרש את קטעי הפרסום המיוחסים לנתבע 1 לאור שאר חלקיו ולהגיע למסקנה כי אין בפרסום כל "לשון הרע".

3. הפרסום בכללותו מהווה הודעת התנגדות, הערות ושאלות אשר נשלחו אל רשויות ציבוריות מוסמכות לאור מידע שהצטבר אצל הנתבע 1 בנושא חלקה 38 ולאור האפשרות כי חלקה 38 תוחכר לאדם פרטי למרות המניעה שבדין לעשות כן.

4. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי מתקיים בפרסום הנטען מרכיב "לשון הרע", יטען הנתבע 1 כי הפרסום המיוחס לו היה אמת וכי היה בפרסום עניין ציבורי.

אמת בפרסום

5. בהשוואה בין תוכן הפרסום לבין המציאות העובדתית בשטח, ניתן לראות כי הפרסום אמת וכי התובע ובני משפחתו מחזיקים בחלקה 38, כמו גם בחלק מהחלקות 2, 39 ו-40, ומונעים מהציבור הרחב, לרבות הנתבעים, את השימוש בשטחים אלו בהתאם לייעודם על פי תבי"ע 689.

6. התובע מטפח צמחייה עבותה בגבולות השטח המוחזק על ידו, מונע מעבר חופשי של הציבור הרחב באזור המוגדר כ- "אזור חוף הים" ומשקם מעת לעת גדרות תיל בגבולות השטח והכול בנימוק שחלקה 38 משמשת כאתר הנצחה לאומי להנצחת זכרו של אביו, האלוף יצחק שדה ז"ל.
7. חלקה 38 מעולם לא הוכרזה ע"י הרשות השלטונית המוסמכת לעשות כן כגן לאומי, לא הוכרזה כאתר לאומי ולא הוכרזה כאתר הנצחה והיא איננה נמצאת ברשימת האתרים המוכרזים שפורסמה על פי חוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח 1998.
8. חלקה 38 היא שטח ציבורי המיועד על פי תב"ע 689 לתכלית של "אזור חוף הים".
9. בשנת 1995 שלח מינהל מקרקעי ישראל מפקח לחלקה 38 אשר בדק את השימוש שנעשה בפועל במקום ע"י התובע וקבע כי החלקה משמשת כגן וכחלק אינטגרלי מחצר ביתו של התובע. לאור קביעת המפקח, ערך השמאי הממשלתי בתאריך 2.5.95 שומה לשטח בהתאם לשימוש בפועל - חצר ו- "שטח לגינון".
10. לתובע אין כל זכות במקרקעין רשומה בחלקה 38.
11. בהשוואה בין תוכן הפרסום המיוחס לנתבע 1 לבין המציאות האובייקטיבית בחלקה 38 ניתן לראות כי דברי הנתבע בנושא זה הינם אמת וכי התובע אכן מחזיק ושולט באופן בלעדי, שלא כדין, בשטח ציבורי הצמוד לביתו ומונע מהציבור הרחב את השימוש בשטח זה על פי ייעודו.
12. לחילופין, טוען הנתבע 1 כי הציטוט המיוחס לו מנוסח באופן של הבעת דעה על עניינים עובדתיים הניתנים לאימות.
- עניין ציבורי בפרסום
13. הנתבע 1 טוען כי יש עניין ציבורי בפרסום וכי קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו.
14. על פי כל המידע שהצטבר אצל הנתבע 1, עד למועד משלוח המכתב, השטח הסמוך וממערב לכיכר בקצה רחוב זיכרון קדושים מיועד לפי תכנית 689 לשטח "אזור חוף הים" ומיועד לצרכי ציבור.
15. הנתבע 1 סבור כי יש עניין ציבורי רב בפרסום העובדה שאדם פרטי מנסה לעצמו נכסי ציבור, מחזיק ושולט באופן בלעדי בשטחים ציבוריים המוגדרים כאזור חוף הים ומונע מהציבור הרחב את השימוש בשטחים אלו באופן חופשי ועל פי ייעודם.
16. הנתבע 1 טוען כי הפרסום נעשה במסגרת פעילותו הציבורית למניעת ניכוס אמצעי ציבור ולהחזרת נכסי הציבור לשימוש של הציבור הרחב וכי קיימת תועלת ציבורית רבה בפעילות בכלל ובפרסום בפרט.
17. באיזון שבין האינטרס של התובע במניעת הפרסום לבין האינטרס שבחופש הביטוי, לרבות האינטרס של זכות הציבור לדעת, גובר האינטרס של זכות הציבור לדעת כי חלק מנכסיו נוכסו ע"י אדם פרטי באופן המונע מהציבור הרחב את השימוש בנכסים אלו לפי ייעודם.
18. הנתבע 1 טוען כי הפרסום בכללותו, לרבות הפרסום המיוחס לו בכתב התביעה, מוצדק מהטעם שיש לציבור תועלת בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו.

פרסום בתום לב

- ג לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי אין בפרסום אמת ו/ או אין בפרסום עניין ציבורי יטען הנתבע 1 כי עשה את הפרסום בתום לב, באחת או יותר מהנסיבות המפורטות להלן, וכי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות:
1. א חלה על הנתבע 1 החובה החוקית, המוסרית או החברתית להעביר את המידע לרשויות המוסמכות, בעקבות קיומו של אינטרס אצל רשויות אלו לקבל את המידע כמי שאחראיות על שמירת החוק, אכיפת החוק ושמירה על נכסי הציבור הרחב.
- ב רובם של האנשים בעלי השכל הישר, שהיו נמצאים במצבו של הנתבע 1, היו חושבים כי זאת מחובתם להעביר את המידע בנסיבות העניין.
- ג האינטרס החברתי בכך שאזרח ימסור לרשות המוסמכת מידע מהסוג שבגינו הוגשה התביעה, אשר עיקרו תפיסת חזקה ייחודית שלא כדין בשטח ציבורי פתוח על ידי אדם פרטי, הינו חשוב ביותר עד כדי כך שהיה זה מוצדק לפרסם את המידע, גם אם יש בו לשון הרע.
- ד. הפרסום היה נחוץ לשם אזהרה מפני פגיעה ברכוש המדינה ובאדמות המדינה המיועדות לשמש את הציבור הרחב לצרכי ציבור בלבד.
- ה. תוכן הפרסום אינו חורג מהנדרש לשם ביצוע החובה לפרסם וקיים קשר הגיוני בין החובה לפרסם לבין הפרסום נשוא כתב התביעה.
- ו. הפרסום נעשה בתום לב ולאחר שהנתבע 1 נקט באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות וכי התובע אכן מחזיק בחלקה 38 המיועדת לשמש לצרכי הציבור כ- "אזור חוף היס", מטפח את השיחים הצומחים בגבולות השטח המוחזק על ידו ומשקם מעת לעת גדרות תיל בגבולות השטח.
2. א הפרסום נעשה בתום לב לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע 1 ושל הרשויות המוסמכות אליהן הופנה הפרסום, אשר מעוניינות עניין אישי כשר גם במי שלצורך ההגנה על האינטרסים שלהם נעשה הפרסום - הציבור הרחב.
- ב יש לנתבע 1 ולרשויות המוסמכות אינטרס אישי כשר לשמור על נכסי הציבור מפני פגיעה בהם ומפני ניכוס אמצעי הציבור לידיים פרטיות.
- ג הפרסום לא חרג מהדרוש על מנת להגן על העניין האישי הכשר שהיה לנתבע 1 ולרשויות המוסמכות והיה רלוונטי להגנת העניין האישי הכשר.
- ד. הפרסום הופנה לרשות הראויה מבחינת הצורך בהגנת האינטרס שלה או מבחינת הצורך בהגנה על האינטרסים של אלו בהם מעוניינת הרשות עניין אישי כשר - הציבור הרחב.
- ה. הפרסום נעשה בתום לב ולאחר שהנתבע 1 נקט באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות והפרסום לא חרג מגדר הסביר בנסיבות העניין.

3. א הפרסום הוא הבעת דעה גרידא בתום לב על התנהגות התובע בקשר לעניין ציבורי או על מעשיו של התובע בקשר לעניין זה.
- ב האדם הסביר יבין את האמור בפרסום כהבעת דעה של הנתבע 1 לגבי המצב העובדתי וכך גם יהיה הרושם הכללי שיוצר מרקם הפרסום כולו בעיני הקורא הסביר, לרבות חלקי הפרסום אשר לגביהם לא נטען דבר בכתב התביעה.
- ג מעיון בנוסח המכתב כולו ניתן ללמוד כי מדובר בהבעת דעה בלבד של הנתבע 1, כביקורת וכהצבת סימני שאלה לגבי אפשרות מסוימת שקיים דופי בהתנהגות התובע בקשר לעניין ציבורי ולגבי מעשיו של התובע הקשורים לעניין זה.
- ד. הבעת הדעה בתום לב הובאה במכתב בשילוב עם הנחת התשתית העובדתית העיקרית עליה הסתמך הנתבע 1 בהבעת דעתו.
- ה. התשתית העובדתית העיקרית עליה הסתמך הנתבע 1 בהבעת דעתו היתה נכונה לאור האמור לעיל בכתב הגנה זה לגבי תפישת החזקה הייחודית של התובע בחלקה 38 המיועדת לצרכי ציבור כ- "אזור חוף היס".
- ו. הבעת הדעה היתה סבירה, לא חרגה מגדר הסביר בנסיבות העניין והיה יחס גומלין מספיק בין הבעת הדעה לבין העובדות עליה היא הסתמכה.
- ז. הפרסום נעשה בתום לב ולאחר שהנתבע 1 נקט באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות והפרסום לא חרג מגדר הסביר בנסיבות העניין.
4. א הפרסום היה בהגשת תלונה בתום לב על התובע לרשות המוסמכת לחקור בעניין המשמש נושא לתלונה.
- ב קיים אינטרס ציבורי חשוב ביותר בכך שהרשויות המוסמכות יקבלו מידע בנושאים עליהם הן מופקדות, לרבות בעניין תפיסת חזקה ייחודית בקרקעות המדינה ע"י אדם פרטי ויקבלו התראה כי הן עומדות לבצע עסקה כאשר יש מניעה שבדין מלבצע.
- ג באיזון שבין האינטרס הציבורי שבקבלת מידע מהציבור על עבירות ומעשים פסולים לבין האינטרס שבשמירה על שמו הטוב של אדם גובר האינטרס הציבורי למנוע תפיסת חזקה ייחודית בקרקעות המדינה ע"י אדם פרטי וביצוע פעולות ועסקאות כאשר יש מניעה שבדין מלבצע.
- ד. הנתבע 1 האמין באמיתות העובדות המפורטות בפרסום.

הקלות

- ד. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש בפרסום לשון הרע וכי לא חלה על הנתבע 1 הגנת אמת בפרסום ולא חלה הגנת פרסום בתום לב, טוען הנתבע כי יש להקל בפסיקת הפיצויים, בין היתר, מהטעמים הבאים:
1. לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר והנתבע 1 נקב ביתר חלקי המכתב את המקורות עליהם הסתמך לרבות הפרסום בעתון "גלובס" מיום 11.3.01 אשר נעשה בידיעת התובע ובצירוף תגובתו.

2. כמפורט לעיל ולהלן בכתב הגנה זה, היה הנתבע 1 משוכנע באמיתותה של לשון הרע, לאור המידע שהיה בידו באותה העת לרבות הפרסום בעתון "גלובס" מיום 11.3.01 שם נאמר במפורש " ... יורם שדה גידר את החלקה ויסד בה תערובת של גינה משפחתית ואתר הנצחה. ניתן לבקר בגן רק בתיאום עמו ...".

העתק הפרסום מעיתון "גלובס" מתאריך 11.3.01 מצורף לכתב הגנה זה כנספח 4 ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

6. מוכחש כל האמור בסעיף 6 לכתב התביעה:

לא מתקיים מרכיב "לשון הרע"

- א לא מתקיים מרכיב "לשון הרע" בקטע המצוטט ע"י התובע (להלן: "הפרסום").
- ב יש לקרוא את המכתב כולו, לרבות הקטעים עליהם התביעה איננה מסתמכת, על מנת לפרש את קטע הפרסום המיוחס לאור שאר חלקיו ולהגיע למסקנה כי אין בפרסום כל "לשון הרע".
- ג לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי מתקיים בפרסום הנתען מרכיב "לשון הרע", טוענים הנתבעים כי הפרסום המיוחס להם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי:

אמת בפרסום

1. על פי כל המידע שהיה באותה העת בידי הנתבעים, התובע אינו מחזיק ברציפות בחלקה 38 מאז פטירתו של האלוף יצחק שדה ז"ל ועד היום ולנתבעים ידוע כי במשך שנים רבות חלק מהשטח היה פתוח ושימש את הציבור הרחב לייעודו על פי תב"ע 689.
2. יתרה מכך, על פי כל המידע שהיה באותה העת בידי הנתבעים, זמן רב לאחר מותו של יצחק שדה ז"ל החלה משפחת שדה לטפח גן פרטי במקום, למנוע מעבר חופשי של הציבור הרחב במקום, לטפח צמחייה עבותה בגבולות השטח ולשקם גדרות תיל.
3. לחילופין, טוענים הנתבעים כי הציטוט המיוחס להם מנוסח באופן של הבעת דעה על עניינים עובדתיים הניתנים לאימות.

עניין ציבורי בפרסום

4. הנתבעים טוענים כי יש עניין ציבורי בפרסום וכי קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו.
5. הנתבעים סבורים כי יש עניין ציבורי רב בפרסום העובדה שאדם פרטי מנכס לעצמו נכסי ציבור, מחזיק ושולט באופן בלעדי בשטחים ציבוריים המוגדרים כאזור חוף הים ומונע מהציבור הרחב את השימוש בשטחים אלו באופן חופשי.
6. הנתבעים טוענים כי קיימת תועלת ציבורית רבה בפרסום.
7. באיזון שבין האינטרס של התובע במניעת הפרסום לבין האינטרס שבחופש הביטוי, לרבות האינטרס של זכות הציבור לדעת, גובר האינטרס של זכות הציבור לדעת כי חלק מנכסיו נוכסו ע"י אדם פרטי באופן המונע מהציבור הרחב את השימוש בנכסים אלו לפי ייעודם.
8. הנתבעים טוענים כי הפרסום בכללותו, לרבות הפרסום המיוחס להם בכתב התביעה, מוצדק מהטעם שיש לציבור תועלת בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חיו.

פרסום בתום לב

ד. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי אין בפרסום אמת ו/ או אין בפרסום עניין ציבורי יטענו הנתבעים כי עשו את הפרסום בתום לב, באחת או יותר מהנסיבות המפורטות להלן, וכי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות:

1. א חלה על הנתבעים החובה החוקית, המוסרית או החברתית להעביר את המידע לנמעני המכתב, בעקבות קיומו של אינטרס אצל נמעני המכתב לקבל את המידע כמי שממלאים תפקידים ציבוריים וכמי שממונים על ניהול אדמות המדינה שבתחום שיפוטם, על אכיפת החוק ועל שמירת נכסי הציבור והקפדה על שימוש בהם לפי ייעודם שבדין.
 - ב רובם של האנשים בעלי השכל הישר, שהיו נמצאים במצבם של הנתבעים, היו חושבים כי זאת מחובתם להעביר את המידע בנסיבות העניין.
 - ג האינטרס החברתי בכך שאזרח ימסור לרשות המוסמכת מידע מהסוג שבגינו הוגשה התביעה, אשר עיקרו תפיסת חזקה שלא כדין בשטח ציבורי פתוח על ידי אדם פרטי, הינו חשוב ביותר עד כדי כך שהיה זה מוצדק לפרסם את המידע, גם אם יש בו לשון הרע.
 - ד. הפרסום היה נחוץ לשם אזהרה מפני פגיעה ברכוש המדינה ובאדמות המדינה המיועדות לשמש את הציבור הרחב לצרכי ציבור בלבד.
 - ה. תוכן הפרסום אינו חורג מהנדרש לשם ביצוע החובה לפרסם וקיים קשר הגיוני בין החובה לפרסם לבין הפרסום שהוא כתב התביעה.
 - ו. הפרסום נעשה בתום לב ולאחר שהנתבעים נקטו באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות וכי התובע אכן מחזיק כיום בחלקה 38 המיועדת לשמש לצרכי הציבור כ- "אזור חוף היס" וכי בעבר חלקה זו היתה פתוחה לשימוש הציבור הרחב על פי ייעודה.
2. א הפרסום נעשה בתום לב לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבעים ושל נמעני המכתב, אליהם הופנה הפרסום, אשר מעוניינים עניין אישי כשר גם במי שלצורך ההגנה על האינטרסים שלהם נעשה הפרסום - הציבור הרחב.
 - ב יש לנתבעים ולנמעני המכתב אינטרס אישי כשר לשמור על נכסי הציבור מפני פגיעה בהם ומפני ניכוס אמצעי הציבור לידיים פרטיות.
 - ג הפרסום לא חרג מהדרוש על מנת להגן על העניין האישי הכשר שהיה לנתבעים ולנמעני המכתב והיה רלוונטי להגנת העניין האישי הכשר.
 - ד. הפרסום הופנה לאדם הראוי מבחינת הצורך בהגנת האינטרס שלו או מבחינת הצורך בהגנה על האינטרסים של אלו בהם מעוניינים נמעני המכתב עניין אישי כשר - הציבור הרחב.
 - ה. הפרסום נעשה בתום לב ולאחר שהנתבעים נקטו באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות וכי התובע אכן מחזיק בחלקה 38 המיועדת לשמש לצרכי הציבור כ- "אזור חוף היס" וכי הוא אינו מחזיק באופן רצוף בחלקה זו מאז 1951 ועד היום. בנוסף, הפרסום לא חרג מגדר הסביר בנסיבות העניין.

3. א הפרסום הוא הבעת דעה בתום לב על התנהגות התובע בקשר לעניין ציבורי או על מעשיו של התובע בקשר לעניין זה.
- ב האדם הסביר יבין את האמור בפרסום כהבעת דעה של הנתבעים לגבי המצב העובדתי וכך גם יהיה הרושם הכללי שיוצר מרקם הפרסום כולו בעיני הקורא הסביר, לרבות חלקי הפרסום אשר לגביהם לא נטען דבר בכתב התביעה.
- ג מעיון בנוסח המכתב כולו ניתן ללמוד כי מדובר בהבעת דעה בלבד של הנתבעים לגבי התנהגות התובע בקשר לעניין ציבורי ולגבי מעשיו של התובע הקשורים לעניין זה.
- ד. הבעת הדעה בתום לב הובאה במכתב בשילוב עם הנחת התשתית העובדתית העיקרית עליה הסתמכו הנתבעים בהבעת דעתם.
- ה. התשתית העובדתית העיקרית עליה הסתמכו הנתבעים בהבעת דעתם היתה נכונה לאור האמור לעיל בכתב הגנה זה.
- ו. הבעת הדעה היתה סבירה, לא חרגה מגדר הסביר בנסיבות העניין והיה יחס גומלין מספיק בין הבעת הדעה לבין העובדות עליה היא הסתמכה.
- ז. הפרסום נעשה בתום לב ולאחר שהנתבעים נקטו באמצעים הסבירים על מנת להיווכח כי העובדות שבפרסום נכונות. בנוסף, הפרסום לא חרג מגדר הסביר בנסיבות העניין.
4. א הפרסום היה בהגשת תלונה בתום לב על התובע לרשות המוסמכת לחקור בעניין המשמש נושא לתלונה.
- ב קיים אינטרס ציבורי חשוב ביותר בכך שנמעניי המכתב יקבלו מידע בנושאים עליהם הם מופקדים, לרבות בעניין תפיסת חזקה ייחודית בקרקעות המדינה ע"י אדם פרטי.
- ג באיזון שבין האינטרס הציבורי שבקבלת מידע מהציבור על עבירות ומעשים פסולים לבין האינטרס שבשמירה על שמו הטוב של אדם גובר האינטרס הציבורי למנוע תפיסת חזקה ייחודית בקרקעות המדינה ע"י אדם פרטי.
- ד. הנתבעים האמינו באמיתות העובדות המפורטות בפרסום.

הקלות

- ה. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש בפרסום לשון הרע וכי לא חלה על הנתבעים הגנת אמת בפרסום ולא חלה הגנת פרסום בתום לב, טוענים הנתבעים כי יש להקל בפסיקת הפיצויים, בין היתר, מהטעמים הבאים:
1. לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר והנתבעים נקבו את המקורות עליהם הסתמכו ואף ציירו את העתקי המקורות למכתב, לרבות הכתבה בעיתון "גלובס" אשר פורסמה בידיעת התובע ובצירוף תגובתו.
 2. לאור המידע שהיה מונח בפני הנתבעים, אשר חלקו אף צורף למכתב כנספחים, היו הנתבעים משוכנעים באמיתותה של לשון הרע.

לא מתקיים מרכיב "לשון הרע"

- א. לא מתקיים מרכיב "לשון הרע" בקטע המצוטט ע"י התובע (להלן: "הפרסום").
- ב. יש לקרוא את המכתב כולו, לרבות הקטעים עליהם התביעה איננה מסתמכת, על מנת לפרש את קטע הפרסום המיוחס לאור שאר חלקיו ולהגיע למסקנה כי אין בפרסום כל "לשון הרע".
- ג. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי מתקיים בפרסום הנטען מרכיב "לשון הרע", טוענים הנתבעים כי הפרסום המיוחס להם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי:

אמת בפרסום

1. הנתבעים טוענים כי הפרסום הינו אמת וכי בהשוואה בין תוכן הפרסום לבין המציאות האובייקטיבית בחלקה 38 ניתן לראות כי דבריהם בנושא זה הינם אמת.
2. הנתבעים חוזרים בעניין זה על כל טענותיהם לגבי אמת בפרסום כמפורט בסעיף 6 לכתב הגנה זה.

עניין ציבורי בפרסום

3. הנתבעים טוענים כי יש עניין ציבורי בפרסום וכי קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו.
4. הנתבעים חוזרים בעניין זה על כל טענותיהם לגבי עניין ציבורי בפרסום כמפורט בסעיף 6 לכתב הגנה זה.

פרסום בתום לב

- ד. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי אין בפרסום אמת ו/ או אין בפרסום עניין ציבורי יטענו הנתבעים כי עשו את הפרסום בתום לב, באחת או יותר מהנסיבות המפורטות בסעיף 6 לכתב הגנה זה, וכי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות.
- ה. הנתבעים חוזרים בעניין זה על כל טענותיהם לגבי נסיבות הפרסום בתום לב כמפורט בסעיף 6 לכתב הגנה זה.

הקלות

- ו. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש בפרסום לשון הרע וכי לא חלה על הנתבעים הגנת אמת בפרסום ולא חלה הגנת פרסום בתום לב, טוענים הנתבעים כי יש להקל בפסיקת הפיצויים, בין היתר, מהטעמים הבאים:

1. לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר ופורסם בעיתון "גלובס" בידיעת התובע ובצירוף תגובתו, והנתבעים נקבו את המקורות עליהם הסתמכו ואף צירפו את העתקי המקורות למכתב.
2. לאור המידע שהיה מונח בפני הנתבעים, אשר חלקו אף צורף למכתב כנספחים, היו הנתבעים משוכנעים באמיתותה של לשון הרע.

א. הנתבעת 2 טוענת כי יש להפחית מסכום התביעה הנטען כנגדה כל סכום שנתבע ו/ או שייפסק, במידה שייפסק, בגין הפרסום נשוא סעיף 8 לכתב התביעה.

ב. הנתבעים 1 ו-3 מכחישים את כל האמור בסעיף 8 לכתב התביעה וטוענים כמפורט להלן:

לא מתקיים מרכיב "לשון הרע"

1. לא מתקיים מרכיב "לשון הרע" בקטע המצוטט ע"י התובע (להלן: "הפרסום").
2. לשון הרע איננה עולה מן הפרסום והתובע לא ציין במפורש מדוע משתמע הפרסום כלשון הרע עליו.
3. יש לקרוא את המכתב כולו, לרבות הקטעים עליהם התביעה איננה מסתמכת, על מנת לפרש את קטע הפרסום המיוחס לאור שאר חלקיו ולהגיע למסקנה כי אין בפרסום כל "לשון הרע".
4. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי מתקיים בפרסום הנטען מרכיב "לשון הרע", טוענים הנתבעים 1 ו-3 כי הפרסום המיוחס להם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי:

אמת בפרסום

5. בהשוואה בין תוכן הפרסום המיוחס לנתבעים 1 ו-3 לבין המציאות האובייקטיבית בחלקה 38 ניתן לראות כי דברי הנתבעים 1 ו-3 בנושא זה הינם אמת וכי התובע מחזיק ושולט באופן בלעדי, שלא כדין, בשטח ציבורי ומשקם מעת לעת גדרות תיל בגבולות השטח המוחזק על ידו.
6. השטח הסמוך וממערב לכיכר בקצה רחוב זיכרון קדושים מיועד לפי תב"ע 689 לשטח "אזור חוף היס" ומיועד לצרכי ציבור.
7. זמן רב לאחר מותו של יצחק שדה ז"ל החלה משפחת שדה לטפח גן במקום, למנוע מעבר מהציבור הרחב במקום, לטפח צמחייה עבותה בגבולות השטח ולשקם גדרות תיל בגבולות השטח המוחזק על ידה.
8. בשנת 1995 שלח מינהל מקרקעי ישראל מפקח לחלקה 38 אשר בדק את השימוש שנעשה בפועל במקום ע"י התובע וקבע כי החלקה משמשת כגן וכחלק אינטגרלי מחצר ביתו של התובע. לאור קביעת המפקח, ערך השמאי הממשלתי בתאריך 2.5.95 שומה לשטח בהתאם לשימוש בפועל - חצר ו- "שטח לגינון".
9. אין כל גישה חופשית לחלקה 38, ולחלק מהחלקות 2, 39 ו-40 הצמודות לה, אלא אך ורק דרך חצר ביתו הפרטי של התובע, בפיקוחו ובאישורו בלבד.
10. התובע ובני משפחתו נראו משקמים גדרות תיל בגבולות השטח הציבורי המוחזק על ידי התובע ממערב לביתו של התובע.
11. לחילופין, טוענים הנתבעים כי הציטוט המיוחס להם מנוסח באופן של הבעת דעה על עניינים עובדתיים הניתנים לאימות.

עניין ציבורי בפרסום

12. הנתבעים 1 ו-3 טוענים כי יש עניין ציבורי בפרסום וכי קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו.

13. הנתבעים 1 ו-3 חוזרים בעניין זה על כל טענותיהם לגבי עניין ציבורי בפרסום כמפורט בסעיף 6 לכתב הגנה זה.

פרסום בתום לב

ג. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי אין בפרסום אמת ו/או אין בפרסום עניין ציבורי יטענו הנתבעים 1 ו-3 כי עשו את הפרסום בתום לב, באחת או יותר מהנסיבות המפורטות בסעיף 6 לכתב הגנה זה, וכי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות.

ד. הנתבעים 1 ו-3 חוזרים בעניין זה על כל טענותיהם לגבי נסיבות הפרסום בתום לב כמפורט בסעיף 6 לכתב הגנה זה.

הקלות

ה. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש בפרסום לשון הרע וכי לא חלה על הנתבעים הגנת אמת בפרסום ולא חלה הגנת פרסום בתום לב, טוענים הנתבעים כי יש להקל בפסיקת הפיצויים, בין היתר, מהטעמים הבאים:

1. לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר והנתבעים 1 ו-3 נקבו את המקור עליו הסתמכו לרבות הפרסום בעתון "גלובס" מיום 11.3.01, אשר העתקיו נשלחו קודם לכן אל נמעני המכתב, שם נאמר במפורש " ... יורם שדה גידר את החלקה ויסד בה תערוכת של גינה משפחתית ואתר הנצחה. ניתן לבקר בגן רק בתיאום עמו ... "

2. על פי כל המידע שהיה בידי הנתבעים 1 ו-3 היו הנתבעים 1 ו-3 משוכנעים באמיתותה של לשון הרע.

9. מוכחש כל האמור בסעיף 9 לכתב התביעה:

א. הנתבעת 2 טוענת כי יש להפחית מסכום התביעה הנטען כנגדה כל סכום שנתבע ו/או שייפסק, במידה שייפסק, בגין הפרסום נשוא סעיף 9 לכתב התביעה.

ב. הנתבעים 1 ו-3 מכחישים את כל האמור בסעיף 9 לכתב התביעה וטוענים כמפורט להלן:

1. התובע לא פירט את מרכיב "לשון הרע" ובקשתם של הנתבעים לפרטים נוספים וטובים יותר בקשר למרכיב "לשון הרע" בפרסום הנטען והמוכחש לא נענתה.

2. התובע לא פירט את המילים בהן השתמשו הנתבעים 1 ו-3 ואשר מהן עולה "לשון הרע", לטענתו, ולכן יש למחוק את סעיף 9 כולו מכתב התביעה.

3. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי מתקיים מרכיב "לשון הרע" בפרסום, טוענים הנתבעים 1 ו-3 כי חלה על הפרסום הגנת אמת בפרסום ו/או הגנת תום הלב כמפורט לעיל בהרחבה בסעיפים 4-8 לכתב הגנה זה.

4. לחילופין, יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שלשון הרע, במידה והייתה, לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר והנתבעים 1 ו-3 נקבו את המקור עליו הסתמכו ואף צירפו קודם לכן אסמכתאות.

5. לחילופין, יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שהנתבעים 1 ו-3 היו משוכנעים באמיתותה של לשון הרע, במידה והייתה.

6. התובע לא צירף את תשובתה של עוה"ד פנינית שרת מתאריך 10.3.02 ממנה עולה, במפורש, כי צדקו הנתבעים 1 ו-3 בכך שאמרו כי השטח ממערב לביתו של התובע (חלקה 38) הינו שטח ציבורי המיועד לשמש כ- "אזור חוף היס" וכי לא ניתן להעביר שטח זה לאדם זולת למדינה.

העתק מכתבה של עוה"ד פנינית שרת מתאריך 10.3.02 מצורף לכתב הגנה זה **כנספח ח'** ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

10. מוכחש כל האמור בסעיף 10 לכתב התביעה:

א. הנתבעים 2 ו-3 טוענים כי יש להפחית מסכום התביעה הנטען כנגדם כל סכום שייפסק, במידה וייפסק, בגין הפרסום נשוא סעיף 10 לכתב התביעה.

ב. הנתבע 1 מכחיש את כל האמור בסעיף 10 לכתב התביעה וטוען כמפורט להלן:

לא מתקיים מרכיב "לשון הרע"

1. לא מתקיים מרכיב "לשון הרע" בקטע המצוטט ע"י התובע (להלן: "**הפרסום**").

2. יש לקרוא את המכתב כולו, לרבות הקטעים עליהם התביעה איננה מסתמכת, על מנת לפרש את קטע הפרסום המיוחס לאור שאר חלקיו ולהגיע למסקנה כי אין בפרסום כל "לשון הרע".

3. הפרסום בכללותו מהווה בקשה לבירור פרטים אשר נשלחה אל רשות ציבורית מוסמכת - מינהל ההנדסה בעיריית ת"א - אשר מתפקידה לחקור בעניין נשוא הפרסום.

4. אין בהערות ובשאלות שהוצגו לרשות המוסמכת, לרבות בקטע הפרסום המצוטט בכתב התביעה, כל מרכיב "לשון הרע".

5. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי מתקיים בפרסום מרכיב "לשון הרע", יטען הנתבע 1 כי הפרסום המיוחס לו היה אמת וכי היה בפרסום עניין ציבורי:

אמת בפרסום

א. בהשוואה בין תוכן הפרסום לבין המציאות העובדתית בשטח, ניתן לראות כי הפרסום אמת וכי התובע ובני משפחתו מחזיקים בחלקה 38, כמו גם בחלק מהחלקות 2, 39 ו-40, ומונעים מהציבור הרחב את השימוש בשטחים אלו בהתאם לייעודם על פי תב"ע 689.

ב. הנתבע 1 חוזר בעניין זה על כל טענותיו לגבי אמת בפרסום כמפורט בסעיפים 4-9 לכתב הגנה זה.

עניין ציבורי בפרסום

- ג. הנתבע 1 טוען כי יש עניין ציבורי בפרסום וכי קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו.
- ד. הנתבע 1 חוזר בעניין זה על כל טענותיו לגבי עניין ציבורי בפרסום כמפורט בסעיפים 4-9 לכתב הגנה זה.

פרסום בתום לב

6. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי אין בפרסום אמת ו/ או אין בפרסום עניין ציבורי יטען הנתבע 1 כי עשה את הפרסום בתום לב, באחת או יותר מהנסיבות המפורטות בסעיפים 4-9 לכתב הגנה זה, וכי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות.
7. הנתבע 1 חוזר בעניין זה על כל טענותיו לגבי נסיבות הפרסום בתום לב כמפורט בסעיף 4-9 לכתב הגנה זה.

הקלות

8. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש בפרסום לשון הרע וכי לא חלה על הנתבע 1 הגנת אמת בפרסום ולא חלה הגנת פרסום בתום לב, טוען הנתבע 1 כי יש להקל בפסיקת הפיצויים, בין היתר, מהטעמים הבאים:
- א. לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר במכתבו של מר דניאל לס מיום 19.6.00 והנתבע 1 נקב את המקור עליו הסתמך.
- ב. לאור האמור במכתבו של מר דניאל לס, לאור דברים שסיפרו לו שכניו המתגוררים במקום שנים רבות קודם לכן ולאור התבוננות הנתבע 1 בעובדות שבשטח, היה הנתבע 1 משוכנע באמיתותה של לשון הרע.
11. מוכחש כל האמור בסעיף 11 לכתב התביעה:
- א. כל האמור בסעיף 11 לכתב התביעה הינו ספקולציה של התובע, אין כל ראיה ממנה נגזרת אחריותו של כל נתבע ונתבע לפרסום הנטען והמוכחש ולכן יש למחוק את סעיף 11 כולו מכתב התביעה.
- ב. מעיון בנספח ח' לכתב התביעה לא ברור כלל מי שלח את המכתב אליו מתייחסת ראש ענף פניות הציבור במשרד לאיכות הסביבה ואין אפשרות ליחס בפועל אחריות למי מהנתבעים.
- ג. התובע לא פירט את מרכיב "לשון הרע" ובקשתם של הנתבעים לפרטים נוספים וטובים יותר בקשר למרכיב "לשון הרע" בפרסום הנטען והמוכחש לא נענתה.
- ד. התובע לא פירט את מרכיב "הפרסום" ובקשתם של הנתבעים לפרטים נוספים וטובים יותר בקשר למרכיב "הפרסום" בפרסום הנטען והמוכחש לא נענתה.
- ה. התובע לא פירט את המילים המדויקות, בכתב או בע"פ, בהן השתמשו לטענתו הנתבעים ולכן יש למחוק את סעיף 11 כולו מכתב התביעה.
- ו. התובע לא צירף, כמסמך מהותי, את הפרסום המהווה יסוד לעילת התביעה ואין להסתפק בתשובתה של ראש ענף פניות הציבור במשרד לאיכות הסביבה כבסיס לעילת תביעה בעוללת לשון הרע כנגד הנתבעים.

ז. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש לייחס את הפרסום הנטען לנתבעים וכי מתקיימים מרכיבי "לשון הרע" ומרכיב "הפרסום", טוענים הנתבעים כי חלה על הפרסום הנטען והמוכחש הגנת אמת בפרסום ו/ או הגנת תום הלב כמפורט לעיל בהרחבה בסעיפים 4-10 לכתב הגנה זה.

ח. לחילופין, יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שלשון הרע, במידה והייתה, לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר והנתבעים נקבו את המקור עליו הסתמכו.

ט. לחילופין, יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שהנתבעים היו משוכנעים באמיתותה של לשון הרע, במידה והייתה.

12. מוכחש כל האמור בסעיף 12 לכתב התביעה:

א. הנתבעים 2 ו- 3 טוענים כי יש להפחית מסכום התביעה הנטען כנגדם כל סכום שנתבע ו/ או ייפסק, במידה וייפסק, בגין הפרסום נשוא סעיף 4 לכתב התביעה.

ב. הנתבע 1 מכחיש את כל האמור בסעיף 4 לכתב התביעה וטוען כמפורט להלן:

1. התובע לא פירט את מרכיבי "לשון הרע" ובקשתו של הנתבע 1 לפרטים נוספים וטובים יותר בקשר למרכיב "לשון הרע" בפרסום הנטען והמוכחש לא נענתה.

2. התובע לא פירט את מרכיבי "הפרסום" ובקשתו של הנתבע 1 לפרטים נוספים וטובים יותר בקשר למרכיב "הפרסום" בפרסום הנטען והמוכחש לא נענתה.

3. התובע לא פירט את המילים המדויקות בע"פ בהן השתמש לטענתו הנתבע 1 ולכן יש למחוק את סעיף 12 כולו מכתב התביעה.

4. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש לייחס את הפרסום הנטען לנתבע 1 וכי מתקיים מרכיב "לשון הרע" ומרכיב "הפרסום", טוען הנתבע 1 כי חלה על הפרסום הנטען והמוכחש הגנת אמת בפרסום ו/ או הגנת תום הלב כמפורט לעיל בהרחבה בסעיפים 4-10 לכתב הגנה זה.

5. לחילופין, יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שלשון הרע, במידה והייתה, לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר והנתבע 1 נקב את המקור עליו הסתמך.

6. לחילופין, יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שהנתבע 1 היה משוכנעים באמיתותה של לשון הרע, במידה והייתה כמפורט בהרחבה בכתב הגנה זה.

13. מוכחש כל האמור בסעיף 13 לכתב התביעה:

א. הנתבעים 2 ו- 3 טוענים כי יש להפחית מסכום התביעה הנטען כנגדם כל סכום שנתבע ו/ או ייפסק, במידה וייפסק, בגין הפרסום נשוא סעיף 4 לכתב התביעה.

ב. הנתבע 1 מכחיש את כל האמור בסעיף 4 לכתב התביעה וטוען כמפורט להלן:

1. כל האמור בסעיף 13 לכתב התביעה הינו ספקולציה של התובע אשר אין בינה לבין המציאות דבר.
 2. התובע מטעה את בית המשפט, מבלבל את סדר הזמנים ושוכח כי כל המכתבים נשוא כתב התביעה נשלחו לאחר הפרסומים בעיתון "גלובס", לרבות לאחר הכתבה שפורסמה בעיתון "גלובס" בתאריך 11.3.01, ולכן כל טענותיו בסעיף 13 בלתי סבירות לחלוטין.
 3. התובע לא פירט את מרכיב "לשון הרע" ובקשתו של הנתבע 1 לפרטים נוספים וטובים יותר בקשר למרכיב "לשון הרע" בפרסום הנטען והמוכחש לא נענתה.
 4. התובע לא פירט את מרכיב "הפרסום" ובקשתו של הנתבע 1 לפרטים נוספים וטובים יותר בקשר למרכיב "הפרסום" בפרסום הנטען והמוכחש לא נענתה.
 5. התובע לא פירט את המילים המדויקות, בכתב או בע"פ, בהן השתמש לטענתו הנתבע 1 ולכן יש למחוק את סעיף 13 כולו מכתב התביעה.
 6. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי יש לייחס את הפרסום הנטען לנתבע 1 וכי מתקיים מרכיב "לשון הרע" ומרכיב "הפרסום", טוען הנתבע 1 כי חלה על הפרסום הנטען והמוכחש הגנת אמת בפרסום ו/ או הגנת תום הלב כמפורט לעיל בהרחבה בסעיפים 4-10 לכתב הגנה זה.
 7. לחילופין, יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שלשון הרע, במידה והייתה, לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר והנתבע 1 נקב את המקור עליו הסתמך.
 8. לחילופין, יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שהנתבע 1 היה משוכנעים באמיתותה של לשון הרע, במידה והייתה כמפורט בהרחבה בכתב הגנה זה.
14. מוכחש כל האמור בסעיף 14 לכתב התביעה.
 15. מוכחש כל האמור בסעיף 15 לכתב התביעה:
- א. היה על התובע לקחת בחשבון כי בהיותו איש ציבור, כטענתו, הוא ומעשיו חשופים לביקורת הציבור.
 - ב. במידה והתובע הוא אדם ידוע ומוכר העוסק בפעילות ציבורית, כפי שהוא מתאר את עצמו, עליו לדעת כי כל פעילות הנקשרת לשמו, לרבות שימוש בלעדי שהוא עושה שלא כדין בנכסי הציבור, יש בה עניין לציבור.
 - ג. העובדות לאשורן הן אלו אשר השפיעו על הגופים הציבוריים והשלטוניים בכל הקשור ליחסם אל התובע - במידה ויחס זה אכן השתנה כנטען בסעיף 15.
 - ד. לא קיים כל קשר סיבתי בין הפרסומים לבין הנזק הקונקרטי שלקיומו טוען התובע בכתב התביעה.
 - ה. במידה והתובע הוא אכן לוחם עיקש למען האינטרס הציבורי, כפי שהוא מתאר את עצמו, עליו לוותר על החזקתו הבלעדית בנכסי הציבור ועל השימוש הבלעדי שהוא עושה בו, לטובת השימוש הרגיל והטבעי של הציבור הרחב במצוק הכורכר הנמצא ממערב לביתו והמשתפל ממפלס הרחוב ועד לשפת הים ובשטח המיועד לשמש כמדרכה בכיכר בקצה רחוב זיכרון קדושים ובכיכר בקצה רחוב יוטבת.

16. מוכחש כל האמור בסעיף 16 לכתב התביעה:

- א הגב' זיוה יריב איננה רשומה כתובעת בכתב תביעה זה ולכן יש להפחית כל סכום נזק שנגרם לה, לטענת התובע, מסכום הפיצויים הכללי הנתבע ע"י התובע.
- ב שתי אחיותיו של התובע אינן רשומות כתובעות בכתב תביעה זה ולכן יש להפחית כל סכום נזק שנגרם להן, לטענת התובע, מסכום הפיצויים הכללי הנתבע ע"י התובע.

17. מוכחש כל האמור בסעיף 17 לכתב התביעה:

- א העובדות לאשורן הן אלו אשר השפיעו על הגופים הציבוריים בכל הקשור ליחסם אל התובע - במידה ויחס זה אכן השתנה כנטען בסעיף 17.
- ב עמדתו של מינהל מקרקעי ישראל, בכל הקשור לאפשרות להחכיר לתובע את חלקה 38, מתוארת בכתב ההגנה המתוקן שהוגש בת.א. 2975/00 לבית המשפט המחוזי ת"א.
- בכתב ההגנה המתוקן נרשם במפורש כי קיימת מניעה שבידין להחכיר לתובע את חלקה 38 וכי התובע העלים מבי"כ המינהל, בחוסר תום לב, כי ידע כל העת על מניעה זו ועל חוות הדעת מטעם היועץ המשפטי של משרד הפנים בעניין זה.
- ג עמדתה של עיריית ת"א, בכל הקשור לייעוד של חלקה 38 המוחזקת ע"י משפחת שדה, הייתה עקבית לאורך כל הזמן - על פי תב"ע 689 ייעודה של חלקה 38 לשמש את הציבור הרחב כ- "אזור חוף היס".
- ד על פי מכתבה של עוה"ד פנינית שרת מתאריך 10.3.02 " ... עיריית תל אביב יפו מתנגדת אף היא להעברת שטח ציבורי לידיים פרטיות ועמדתנו זו הובהרה מפורשות למינהל מקרקעי ישראל ...".

18. מוכחש כל האמור בסעיף 18 לכתב התביעה:

- א האמור בסעיף כללי, מופשט ואינו יכול לשמש בסיס לקביעת הסכום הנתבע.
- ב הנתבעים לא ניהלו כל מסע הכפשה כנגד התובע אלא הבהירו לרשויות המוסמכות את העובדות לאשורן בכל הקשור לשאלה מי מחזיק ומי משתמש בפועל בחלקה 38 ומה המצב המשפטי והתכנוני הנכון של חלקה 38 בכל הקשור לייעוד החלקה על פי תב"ע 689 ולאפשרות להחכירה או לעשות כל עסקה אחרת בה.
- ג במידה והתובע אכן אדם שטובת הכלל בראש מעייניו, כפי שהוא מתאר את עצמו, עליו לדעת כי עשויה לפנות כלפיו וכלפי מעשיו, כאיש ציבור, ביקורת קשה וכואבת ועליו להיות מסוגל לספוג ביקורת רבה יותר מכפי שמוכן לספוג אדם מן השורה.

19. מוכחש כל האמור בסעיף 19 לכתב התביעה:

- א התובע מטעה את בית המשפט בכך שהוא טוען כי דבר הפרסומים נודע לו באיחור רב ובדרך מקרה.
- ב מיד לאחר משלוח המכתבים הראשונים נשוא כתב תביעה זה שלח התובע מכתב התראה לנתבע 1, דרש ממנו להתנצל ולחתום על דברי התנצלות שאין בהם ובין המציאות דבר.

ג. לאור חליפת המכתבים שנעשתה בין ב"כ התובע דאז לבין ב"כ הנתבע 1 דאז, ניתן ללמוד כי התובע ויתר למעשה על זכות התביעה כנגד הנתבעים. גם עם הנתבע 3 היה דין ודברים בעבר בעניין זה והנתבע 3 מסר את תגובתו בכתב לתובע בתאריך 30.6.02.

ד. התביעה הנוכחית הוגשה כאמצעי לחץ כנגד הנתבעים על מנת שימשכו את תביעתם כנגדו וכנגד עיריית ת"א בת.א. 173524/02 בבית משפט השלום בתל אביב לאחר שהתברר לתובע כי בית המשפט משוכנע בצדקת התובעים וכי סיכויי בתיק זה קלושים.

ה. מכתבי ההתנצלות עליהם דרש התובע שהנתבעים יחתמו, לאלתר וללא תנאי, מכילים הצהרות על עובדות אשר אינן נמצאות כלל בידיעתם האישית של הנתבעים, כמו גם הצהרות על עובדות שאינן נכונות כלל ואינן תואמות את המציאות.

יתרה מכך, מכתבי ההתנצלות מכילים הצהרות על עניינים שהתובע עצמו ויתר עליהם בכך שלא צירפם כעילה בתביעה הנוכחית.

ו. כל ניסיונות הנתבעים לברר פרטים נוספים ולנהל משא ומתן בעקבות מכתבי ההתראה נתקלו בסירוב מוחלט מצד התובע ובדרישה חד משמעית ובלתי סבירה של התובע לחתום על הנוסח המוצע על ידו ולשלם לאלתר את הסך הנדרש במכתב ההתראה.

העתק פניות הנתבעים בבקשה לפרטים נוספים מצורפים לכתב ההגנה **כנספח ט** ומהווים חלק בלתי נפרד ממנו.

ז. בית המשפט מתבקש לבחון את תום ליבו של התובע אשר שולח מכתבי התראה ומכתיר אותם בכותרת "לצרכי משא ומתן בלבד" אך, בפועל, מסרב בכל תוקף לספק פרטים ולנהל משא ומתן לפתרון המחלוקת בדרכי שלום.

ח. יתרה מכך, בית המשפט מתבקש לבחון את תום ליבו של התובע אשר דורש מהנתבעים לחתום לאלתר על מכתבי התנצלות המכילים תיאור עובדות אשר אינן נמצאות כלל בידיעתם האישית והתייחסות לעניינים שאין בינם לבין המציאות דבר.

20. מוכחש כל האמור בסעיף 20 לכתב התביעה:

א. הסכום הנתבע מופרז והתובע לא מפרט את הבסיס לקביעת הסכום הנתבע.

ב. מסכום התביעה יש להפחית את הנוק שנגרם, במידה ונגרם כטענת התובע, לגבי זיוה יריב ולאחיותיו של התובע אשר אינן רשומות כתובעות בכתב התביעה ובית המשפט לא יכול לתת להן סעד.

ג. התובע מעמיד את סכום התביעה על סך 1,000,000 ₪ על מנת להרתיע את הנתבעים מלהמשיך בתביעתם בת.א. 173524/02 ומנסה להלך עליהם אימים.

ד. יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שהתובע, כטענתו, איש ציבור.

ה. יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שלשון הרע, במידה והייתה, לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר והנתבעים נקבו בכל פרסום ופרסום את המקור עליו הסתמכו.

- ו. יש להקל בפסיקת הפיצויים, במידה וייפסקו, מהטעם שהנתבעים היו משוכנעים בכל פרסום ופרסום באמיתותה של לשון הרע, במידה והייתה.
- ז. שמאי מקרקעין מטעם התובע העריך בתאריך 5.10.95 את שווייה של חלקה 38 לצורך דמי חכירה בסך 5,000 ₪ בלבד. לכן, במידה ונכונה הטענה כי בעקבות הפרסומים נמנע מינהל מקרקעי ישראל מלהחכיר את החלקה לתובע, הרי שלשיטת התובע נגרם לו נזק של 5,000 ₪ בלבד.
- ח. במידה ובית המשפט יקבע כי הנתבעים חבים באחת או יותר מעילות התביעה, מבקשים הנתבעים לשמור על זכותם להגיש, לאחר קביעת החבות, רשימת פרטים שאותם יבקשו הנתבעים להוכיח ומהם ניתן יהיה ללמוד, לעניין שיעור הנזק, על שמו הרע של התובע.
21. מוכחש כל האמור בסעיף 21 לכתב התביעה:
- א. הנתבעים פרטו בהרחבה בכתב הגנה זה את המקורות עליהם הם התבססו בטענה כי התובע מחזיק בחלקה 38 המיועדת לשמש כ- "אזור חוף הים" - פרסומים בעיתון גלובס, מכתבים מרשויות מוסמכות, כתבי טענות בת.א. 2975/00, שיחות עם ב"כ מינהל מקרקעי ישראל וכיו"ב.
- ב. הנתבע 3 מכחיש את כל האמור בסעיף 21 לכתב התביעה.
22. הנתבעים מודים בסמכותו העניינית והמקומית של בית המשפט לדון בתובענה.
23. כל טענה ו/ או עובדה הנטענת בכתב הגנה זה נטענת באופן משלים ו/ או חילופי לכל טענה אחרת, בין נאמר כך במפורש ובין אם לא נאמר.
24. בכל מקום בכתב הגנה זה בו הוכחש האמור בכתב התביעה, ואחריו מופיע פירוט טענות הנתבעים, אין בפירוט הטענות כדי לגרוע מכלליות ההכחשה.
25. לאור האמור לעיל מתבקש בית המשפט לדחות התביעה כולה ולחייב את התובע בהוצאות משפט ובשכר טרחת עו"ד בתוספת מע"מ ובתוספת הצמדה וריבית כדין מיום פסיקתם ועד ליום התשלום המלא בפועל.

יחזק בנכננדר, עו"ד
ב"כ הנתבעים